Ч. 278 Второк 14 (26) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Голоси праси о зміні кабінету. — Англійско-трансвальска війна).

З Відня пишуть до „Руслана" про теперішне положене політичне: В часї оногдашного засїданя працьвав сяґр. Клярі з послами а др. Віттек витав їх. Ще в послїдній хвили здавалось, будьто машина парляментарна зможе упорати ся з квотовим законом і з законом о консумцийних податках. В кульоарах парляменту настав рух. Думано, що з уступленем ґр. Клярого щезне і ческа обструкция. Поляки і католицкі людовцї хотїли позискати Чехів для кількох засїдань, що мали відбутись по різдвяних сьвятах без обструкциї, щоби парляментарно довершити угорску угоду. Чехи складнялись до сего предложеня, але жадали: 1) поруки, що з новим роком буде їм дана ческа урядова мова в ческих областях і 2) що лївиця буде голосувати за угорскою угодою. Поруки такої не міг однакож нїхто дати Чехам і послїдні проби розбились. Лївиця до того не обявила нї найменьшої охоти віддати свої голоси за законом о переказаню Угорщинї звісних консумцийних податків. Лївиця в души рада, що угода з Угорщиною буде довершена §. 14-им. Новий шеф кабінету возьме цїлу угорску угоду на себе. То одно. — Друга важна подія, то факт, що правиця опять зійшла ся. Факт той має вагу на пізнїйше, коли по евентуальнім уступленю провізоричного кабінету дра Вітека — імовірно під конець лютого 1900 р. — прийде до зложеня ще одного урядничого кабінету і до скликаня державної ради. Треба додати, що в польскім „Колї" взяла знов перевагу т. зв. „славяньска" політика. Поляки зрозуміли, що з'ізольовані Чехи могли би в легкостию в часї соймовім уложити ся з ческими Нїмцями і вийти відтак до парляменту яко алїянти лївиці. Се значило би, що 182 нїмецких послів і 80 ческих становили би вже в парляментї віденьскім таку більшість, що не потребовала би оглядатись на Поляків. І католицкі людовцї зрозуміли також ситуацию, а з боязни, щоби лїберальні ческі посли не сполучили ся з нїмецкими лїбералами, прилягли також опять близше до Чехів. При Чехах в часї критичнім, стояв вірно славяньский „Союз". „Союз" не потребовав проте відновляти приязнь з Чехами в хвили відрочення парляменту.

Віденьскі часописи обговорюють найновійшу зміну кабінету. Neue fr. Presse хвалить ґр. Кляріого, що мав щиру волю, визначував ся пошанованем права і трудив ся з правдивим пожертвованям. Після гадки тої часописи ґр. Клярі запевнив собі славу честного мужа державного і правдивого патриота. Міністерство Віттека має ще більше обмежену ґадачу як попередний кабінет. Тому не треба дожидати, щоби Віттек причинив ся до привернення парляментарних відносин. Новий кабінет строго провізоричний і має полагодитя лиш найпильнїйші справи державні. В подібний спосіб висказують ся похвально о уступаючім і новім кабінетї майже всї часописи. Fremdenblatt заповідає, що ґр. Клярі верне ще до керми правительства.

Показує ся, що помимо незвичайної хоробрости і вояк і офіцири анґлїйскі нї до чого, та що навіть і анґлїйске оруже зле, чому доси нїхто не був би повірив. Натомість знамените есть оружє Бурів, як карабіни, так і армати, і знаменито обходять ся з ними хлопи (слово: „бур" значить: хлоп). Один із сьвідків битви під Колензо оповідає, що анґлїйский полевий відділ муніцийний пробовав три рази під'їздити до полишених армат, але огонь Бурів був надто сильний. Пробовав того також і панцирний поїзд, але дармо. Характеристичною чертою битви була дивна скорість, з якою Бури переставляли свої тяжкі пушки з місця на місце. Times доносить о такім підступі Бурів під Колензо. Загатили они ріку Туґелю понизше броду, так що не можва єї було перейти. Ірляндскі стрільцї пробовали того кілька разів але не удало ся їм; чотирох потонуло. Европейскі войскові бачать з зачудованем, що ті полудного-африканьскі хлопи вказують війнї нову дорогу. Іменно показали они, як уживати в борбі нового скорострільного оружия і як боронити ся перед ним, чого доси европейскі войска не мали нагоди випробовати.

---

17)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлїйского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

— Заки вам відповім, пане Сефтон, мушу мати певність, що маю до дїла дїйстно з чоловіком чистої совісти і відвічальним. Звідки я маю певність, що ви справдї слїдчий аґент?

— Цїлком справедлива замітка. Ось мій знак, я належу до складу тутешної карної поліциї.

— Доси всьо добре, але в який спосіб пересьвідчите мене, що приходите менї з помочию?

— А чогож би я иншого приходив до вас?

— Ще не можу відповісти вам на то питане; може пізнїйше буде до того нагода.

— Може пересьвідчите ся, що честно думаю, але очевидно не маю нїякого права накидати ся вам і коли гадаете, що не потребуете моєї помочи...

— Я того не сказав, не уважайте мене невдячним. Я просто слїдчий аґент і з привички осторожний. Не можете жадати, аби я з чоловіком, котрого перший раз в житю бачу, говорив з повним довірієм і відкривав єму свої заміри. Инакше справа стоїть з вами. Мусите мати на гадцї якийсь плян, в який спосіб можете менї допомогти, бо инакше не прийшлиб ви до мене без візваня. Коли дїлаєте честно і отверто, то не бачу причини, чому малиб ви не виявити менї, що вас спонукало зайти до мене.

— Добре, аби вам доказати, що маю честні наміри, то я готовий то зробити. Менї здаеть ся, що глядаете якогось Мічеля і коли о то іде, то можу вам сказати, в який спосіб можете его найти за кілька годин, а в найгіршім случаю за кілька днів.

— То ви знаете якого Мічеля, що тепер тут мешкає?

— Без сумнїву; він мешкає в Альджірзе, де занятий в залїзничих варстатах і одинокою трудностию в віднайденю его есть та обставина, що він пяница. Як дістане грошї, волочить ся по ріжних шинках і часом цїлий тиждень не покаже ся при роботї.

— А чи знаете і женщину назвищем Роза Мічель?

— Очевидно, то значить, я знав колись женщину того назвища, але она вже перед кількома лїтами зникла з Нового Орлеану. Але був час, що кожда дитина в місті могла показати єї мешкане і бачу з ваших питань, що чоловік, о котрім я говорив, то як раз той, котрого ви глядаете, бо він іменно уважав ся мужем тої женщини.

— Чи ви певні того?

— Цїлком певний.

— Коли і де можу говорити з тим чоловіком?

— Він — як кажу — занятий в варстатах залїзницї Люізияни і Техас, і можете о нїм довідати ся від начальника варстату.

— Може бути, що ті ваші вказівки будуть для мене дуже цїнні, не пожалуєте того. Я розслїджу ті річи, а коли тепер не показую вам ще цїлого мого довірія, то вина сему лиш моя осторожність.

— О того не беру вам за зле, бо й я так само зробив би. Але пересьвідчите ся, що маю добрі наміри і що можна числити на мою поміч. Однако заки мене візвете до себе, не хочу вам наприкряти ся. До побаченя.

Коли Барнес лишив ся сам, вибрав ся зараз в дорогу до Альджірзе, де єму показано мнимого Мічеля. Той чоловік не будив довіря своїм зверхним виглядом і коли навіть належав давнїйше до лїпших товариских кругів, то видко упав так низько, що не можна вже було добачити в нїм нїяких слїдів минувшини.

Барнес підійшов до него і спитав, коли би міг ся з ним розмовити.

— Сейчас — відповів чоловік грубо — о скілько менї за то заплатите.

— Що під тим розумієте?

— Що розумію? — відповів. — Заплатите менї за час, який віддам на ваші услуги.

— Ну, то наймаю вас за подвійну плату, яку звичайно заробляєте.

— То ще уйде — замітив чоловік — а де маю піти?

— До готелю, там де мешкаю.

Коли прийшли до комнати Барнеса, товариш его розложив ся вигідно на кріслї і положив ноги на вікно.

— Я хотів вам завдати кілька питань. Відповісте на них?

— То зависить від того, які то питаня будуть. Як не будуть безличні, т. є. такі, за

Новинки.

Львів дня 25-го грудня 1899.

— Ц. к. Галицка Дирекция почт і телеґрафів оповіщує: Від 1 січня 1900 року буде ся вести всї рахунки в касах і урядах в валюті короновій. З тим самим днем входять також в житє нові переказові бляикети. Коли би однак в місяци січни 1900 р. ужито до виплачуваня переказів бляикетів теперішного видаия, то можна їх приняти тілько під тим услівєм, що квоту переказову подасть ся в валюті короновій і в бляикеті перепише ся друкований текст „зол... кр.“ на „кор... сот“

— Соймових послів повідомив вчера краєвий маршалок ґр. Ст. Бадені о скликаню сойму на 29 го с. м. і запросив їх на перше засїданє, котре зачне ся о 11-ій години рано. Перед засїданем відбуде ся торжествене богослуженє, а то о 9-ій год. в церкві сьв. Юра, а о 10-ій годинї в латиньскій катедрі. Заразом розіслав маршалок послам порядок дневний першого засїданя, котрий обіймає 32 точок, самі перші читаня справозданя краєвого видїлу, межи котрими є також справозданє о буджетовій провізориї.

— З архиєпархії львівскої. Дїйстними деканами іменовані дотеперішні завідателї деканатів: Йоан Гургула галицким, Ілярий Гошовский журавеньским, Ник. Рожаньский калуским, Мечислав Авдикович зборівским, Ізид. Рейтаровский збаражским і Максимилїян Струминьский щирецким. — Титул совітників митроп. консисториї з правом уживаня крилошаньских відзнак дістали оо.: Теод. Молчковский, парох Тустани, і Євген Кмицикевич декан ходорівский і парох в Фразї. — Архієрейскі похвальні грамоти з правом уживаня крилошаньских відзнак, дістали оо.: Ал. Заячківский із Збаража, Ярослав Стеткевич з Бужка, Йоан Мриглодович з Дитковець, Йоан Чировский з Суховолї, Сим. Заяць з Ходорова, Андр Ольш із Сухрова, Волод. Филиповский з Бенковець, Ігн. Юхнович з Корчина і Савин Устиянович з Головецка. — Архієрейскі похвальні грамоти дістали оо.: Ілярий Січиньский пар. Вістови, Вас. Лиско сотр. в Буску, Кипр. Дурбак пар. Вербівчика, Клим. Роснецкий пар, Хутара. Євст. Качмарский пар. Славска, Йоан Хавалка пар. Тухольки, Мих. Ревакович пар. Волосянки, Он. Данилович пар. Підгородець і Ярослав Лучаківский пар. Коростова. — Презенти дістали оо: Анг. Копертиньский на Зелену, Йоан Дорожиньский на Межиріче, Ник. Цегельский на Подусів, Стеф. Височаньский на Перегноїв, Вас. Пилипчук на Ґарбузів, Йоан Боднар на Дмитрів, Дамян Бачиньский на Куткор і Он. Чубатий на Панасівку.

— На добродійні цїли. Вечер сьв. Андрея у Львові устроєний тов. „Клюб Русинок“ і „Руска Бесїда“ приніс чистого доходу 24 зр. 19 кр., які призначені для бідних дївчат рускої школи видїлової. — З вечерниць сьв. Миколая, устроєних тов. „Клюб Русинок“, було 54 зр. чистого доходу. З сего уділено „Шкільній помочи“ 25 зр., школї ім. Шашкевича на коляду 5 зр., Рускій школї видїловій 14 зр. 50 кр., а за 10 зр. закуплено материялів, котрі члени клюбу розібрали, щоби пошити сукенки для дївчат женьскої школи вправ. — Фантова льотерия, устроєна п. Ольгою Барвіньскою, принесла 32 зр. доходу, з чого дістали тов. „Шкільна поміч“ і „Руслан“ по 16 зр.

— Стїнний Календар Руского педаґоґічного Товариства на рік 1900, уже вийшов з друку і коштує (без штемпля календарского) 15 кр. Видїл Товариства ухвалив дати даром календар всїм своїм членам, котрі заплатили вкладку за 1899 рік, а виняткова навіть тим особам, котрі до нового руского року вппишуть ся в члени товариства. Щоби заощадити видатки, порішено вислати календарі гуртом до фiлїй товариства, де кождий член принагідно зможе собі 1 примірник відобрати. Члени проживаючі в повітах, де нема ще фiлїй, одержать календар безпосередно від центрального видїлу. Висилка наступить доперва по польскім Новім роцї, т. е. коли знесуть календарский стемпель. Надто подаєсь до відомости, що весь чистий дохід з продажи (нечленам) календаря призначено на Бурсу Руского педаґоґічного товариства. В тім гуманнім дїлї зголосив безкористно свою поміч п. А. Хойнацкий, управитель книгарнї Ставроп. Інстит., принявши ся вислати календарі до всїх руских патріотів, що доси не суть членами товариства та приймати належитість і всякі добровільні грошеві наддатки на повисшу бурсу руских сиріт.

— З Самбора. Дня 1-го н. ст. сїчня 1900 р. о 2-ій години пополудни відбудуть ся загальні збори членів фiлїї Руского товариства педаґоґічного в Самборі в рускій школї вправ. На сї збори просимо Р. Т. членів товариства. Порядок: справозданє секретаря і скарбника; відчит п. Филипчака і лекция взірцева; вибір нового видїлу; внесеня членів. Членьска вкладка виносить річно 1 корону. Веч. сьвященників, Вп. панів і прихильників нашого товариства просимо вступати в члени, а тим самим і взяти участь в загальних зборах. — *Від Видїлу.*

— Перше руске віче в Америцї. Американьска „Свобода“ помістила таку відозву до всїх американьских Русинів: На підставі одноголосної ухвали нашого братства сьв. Петра і Павла, при помочи цїлої громади церковної і наших сьвященників, відбуде ся в Джерзі Сіті, Н. Дж. дня 14 с. т. сїчня 1900 перше руско-американьске народне віче із слїдуючою проґрамою: 1. Вступне слово і вибір заряду віча. 2. Реферат: О положеню нашої рускої церкви в Америцї. 3. Реферат суспільно політично економічний: О положеню наших руских робітників в Америцї; основанє товариства: руско-народный дім еміґрацийний в Америцї, вибір комітету екзекутивного і справозданє я дотеперішних жертв. 4. Реферат просьвітний: О орґанїзациї просьвіти і шкіл руских в Америцї, справозданє касове з дотеперішного фонду шкільного для убогої руско-американьскої молодежи шкільної, вибір нового комітету.

— Нещастна пригода. З Станиславова доносять: Онгди перед полуднем відбували ся вправи 33 баталїону на військовій стрільници в Пасїчній. Стріляно до мети з карабінів, в які сего року заосмотрено артилерию. Віддїлом доводив офіцир, Людв. Газельмаєр. В н велїв перестати стріляти. Ряд вояків вистріливши свої патрони, уступив поза инших. З сего ряду пав саме стріл. Куля перешила стоячого на переді Газельмаєра, що стояв відверненний плечима до свого віддїлу і положила его трупом та ранила ще двох жовнїрів, що стояли коло офіцира. Жовнїра, котрого карабін вистрілив, на разї увязнено. Слїдство веде ся. Газельмаєр мав 22 лїт і недавно авансував з кадета на офіцира. Походив з Відня. Похорон нещастного відбув ся в суботу.

— Бурі. З Триєсту доносять під датою дня 22 с. м., що бора (північний вихор), яка лютить ся там вже від двох недїль, дула там згаданого дня зі скоростию 120 кільометрів на годину, а наслїдком того наробила богато шкоди. Що то за вихор тота бора, можна видїти з того, що він вхопив віз тягаровий разом з кіньми і загнав у море; конї потопили ся. В долинї горішного Ізонца упали такі снїги, що перервала ся вся комуникация почтова. — З Новоросийска над Чорним морем

котрі належалась би менї більша як подвійна заплата, то я радо вам служу.

— Отже перед усім скажіть менї, чи не знали ви жінки навцищем Роза Мічель?

— Чи не знав! Я жив з нею доки менї не остогидла.

— А знаєте, де она тепер?

— Нї і нехай єї чорт глядає.

— А як вам скажу, що умерла і лишила сто тисяч долярів і доси нїхто не зголосив ся по ту спадщину?

Чоловік скочив до гори, немов би его хто підстрілив, та вліпив очи в Барнеса, відтак легко зітхнув, і в его оцї проявив ся якийсь проминаючий блиск, що звернув на себе увагу Барнеса.

— Говорите правду? — спитав вкінци.

— Очевидно. Женщина умерла, і єї маєток лежить в місци, звідки можу его легко видобути для того, хто дасть менї докази, що має до него право.

— І хтож то має бути? — Дивив ся лакомо і ждав на відповідь, а Барнес бачив, що завдав добру карту.

— Аби то вивідати, я умисне сюди приїхав. Видите, я гадав, що як дам знати о тім маєтку спадкоємцеви, то дістану за то добру нагороду. Я думав, що буду міг найти мужа помершої, що упімне ся о свої права.

— Аґа! — замітив Мічель, сїв знов на крісло і задумав ся. між тим як Барнесови видало ся відповідним заждати, заки знов не відозве ся.

— Кілько хочете за вашу прислугу?

— Я не можу вам служити, коли ви не муж покійної — відповів Барнес.

— Ну, атже я ним є. Чиж я вам не сказав, що жив з нею, доки менї не остогидла?

— Так, ви жили з нею! Але чи були ви єї мужем, ожененим з нею?

— Очевидно. Або я не сказав, що був єї мужем?

— То арештую вас в імени права — сказав Барнес, встаючи нагле і підходячи до чоловіка.

— Мене арештувати? — крикнув той і скочив блїдий зі страху з крісла. — За що?

— Роза Мічель убита, а злочинець вїзнав, що ви его намовили.

— Проклятий брехун!

— З огляду на вас і я так гадаю, але ми глядаємо мужа, а ви зізнали, що ви ним є. На кождий спосіб мушу вас забрати з собою до Нового Йорку.

— Але послухайте, пане — крикнув чоловік тепер вже дійстно наполоханий — а то я дурницю зробив. Я вам наторочив, а ви повірили; я цїлком не муж тої убитої і не називаю ся Мічель!

— То, друже, покаже ся; менї вказав на вас Сефтон, слїдчий аґент.

— Та то він заплатив менї, аби я представив ся вам за Мічеля.

Барнес розсьміяв ся в души, бо тїшило его, що так добре удавсь єму підступ. Він мав відразу подозрінє, що той Сефтон хоче его звести на манївцї, а тепер побачив, що може всьо витягнути з того чоловіка і добути з него не одну важну відомість.

— То може бути хиба незручний викрут з вашої сторони — сказав до него — але як менї всьо щиро скажете, то може вам увірю.

— Ну, можете на то спустити ся, що скажу щиру правду, коби лиш видобути ся з тої проклятої лапки. Отже моє правдиве назвище єсть Артур Чемберс і колись був я богатий і поважаний; але то нещастне пияньство! Тепер кождий може мене купити за кілька долярів, та й так зробив Сефтон. Може перед тиждень прийшов до мене і каже, що сюди приїхав якийсь аґент слїдчий з півночи та нюхтить тут за якимсь Мічелем. „Тому треба би пустити блахмана“ — повідає Сефтон — бо, як сказав, він має на то приказ від якогось пана з Нового Йорку, котрому на тім залежить, аби той Барнес — себ-то ви — як найдовше сидїли в Новім Орлеанї.

— То кажете, що Сефтон говорив вам, що єму велїли звести мене на хибну дорогу?

— Так — відповів Чемберс.

Хто видав таке порученє Сефтонови, не тяжко було відгадати; і знов Барнес мусїв чудувати ся над хитростию і оглядностию Мічеля.

— Говоріть дальше — обернув ся до Чемберса.

— Не богато вже маю що говорити. Сефтон найняв мене, аби я удавав того Мічеля, і научив мене довгої історії о одній жінцї, яку я мав вам оповісти.

— Яка то була істория?

— Послухайте — відповів Чемберс, набираючи сьмілости і відваги в міру того, як чув ся вільним і безпечним — байка та нї на що вам не придасть ся; отже ви радше послухайте правдивої історії.

— Очевидно.

— Отже, бачите, я не нинїшний і не богато річий стало ся в Новім Орлеанї, яких би я не міг пригадати собі за добрі гроші.

— Слухайте-но друже — ви не маєте тепер до дїла з Сефтоном. Скажете менї, що знаєте; а як я побачу, що то для мене користне, то щедро вас винагороджу. Тілько коли

доносять, що там від трох днів лютить ся страшна буря, котра зриває дахи з домів, перевертає плоти і паркани, ломить стовпи телеґрафічні. Шкода, якої буря наробила, есть величезна. На побережу розбило ся кілька вітрилових кораблів. Один пароход пропав десь без вісти, а два кораблї, один анґлїйский а другий грецкий замерзли в заливі.

— **Рідка холоднокровність.** Жандари стацийний на харківско-миколаївскій зелїзници — а в Росиї на стациях зелїзничих стоять всюди жандарми — іменем Фоменко — вже з его прізвища а ще більше з его вдачі видко, що то мусів бути Русин-Українець або як в Росиї кажуть, Малорос — ішов собі шляхом зелїзниці і так задумав ся, — думав думку, як звичайно Русин — що і не чув, як з заду надїздив поїзд, не чув нї свисту льокомотиви нї гуку і крику. Аж коли его льокомотива вдарила в плечі, тогда єму в однїй хвили прийшла гадка, що найлїпше буде положити ся межи шини на землю, бо відскочити на бік вже за пізно. Так і зробив. Поїзд задержано аж тогди, коли цїлий переїхав понад лежачим під ним жандармом. Він встав тогди, як коли б нїчого не стало ся. В розмові з командантом жандармского постерунку сказав Фоменко, що тогди коли лежав під льокомотивою не думав більше о нїчім, як лиш о тім, кілько возів переїде понад ним.

— **Катастрофа підчас совганки.** У француский громадї Фреленґїян на границі Бельґії стала ся дня 21-ого с. м. страшна катастрофа. На ріці Ліс совгало ся там множество дітий; нараз лїд заломив ся, і богато дітий пішло під воду. Доси видобуто 30 трупів, а богато утоплених не можна ще було відшукати.

— **Примерз язик** 14-лїтному хлопцеви у Вроцлаві, що в часї сильного морозу переходив через міст і хотїв спробувати, чи дуже зимна штаба на мостї. Приложив до неї зразу руку, а потім прийшла єму охота спробувати се з язиком. Приложив его до зелїза, а коли притримав так хвилинку, язик примерз цїлком. На его крик збігли ся люди, а два поліцианти зачали хухати що сили і увільнили вкінци язик від зелїза. Хлопця з закровавленим язиком відставлено до шпиталя.

— **Гора завалила ся.** Подібно як недавно тому в Жабю, так завалила ся вчера гора в Амальфі в провінциї Салерно в Італії. Підчас тої катастрофи згинуло 10 людий, між тими також дві молоді туристки анґлїйскі, котрі мимо грозячої небезпечности лишили ся в готели Каппучіні, щоби ратувати свої дорогоцїнности. Шкода доходить до звиш міліона лірів (корон).

— **Померли:** О. Петро Кошалкевич, греко-кат. парох в Трускавци коло Дрогобича, дня 20 с. м. в 77-ім роцї житя, а 47-ім сьвященьства; — о. Мартинїян Ливчак, парох в Тиховій, нижанківского деканата, дня 18 с. м., в 65-ім роцї житя, а 38-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 25 грудня. Wiener Ztg. оголошує в неурядовій части: Предсїдатель кабінетної ради мін. Віттек вислав до президентів обох палат письма повідомляючі їх о відроченю ради державної.

Новий Йорк 25 грудня. Передвчера віділсано звідси до Анґлії 4 міліони 975 тисяч долярів в золотї.

Льондон 25 грудня. З над ріки Моддер доносять: Бури чим раз тїснїйше окружають ґен. Метуена.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані що до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

хочете мене туманити, то можете бути певні, що гірко за то відпокутуєте.

— Ну, як не може бути инакше, то нехай буде й так. Може найлїпше буде, як зачну від того, що та женщина, котру, як ви кажете, убито, була тут звістна під назвищем Рози Монтальбон, або просто „Ля Монтальбон".

— „Ля Монтальбон?" Чи була акторкою?

— Акторкою? Так, але не на сценї. Она удержувала тут дім гри при улици Рояль, устроєний по княжески і неодин дурак програв там всьо до послїдного гроша.

— Не знаєте, чи була в яких зносинах з Мічелем?

— Добре сказати того не умію. Була там якась тайна. Часто бував я сам при улици Рояль і пізнав Мічеля, бо заєдно там крутив ся. Раз зник на якийсь час, а коли знов появив ся, уходив за мужа „Ля Монтальбон". Тоді ходили вісти, що оженив ся з якоюсь дївчиною, молодою Креолькою, але еї назвища я нїколи не чув.

— Чи не знаєте що о дитинї, дївчинцї?

— То була також дивна істория. Була там дївчинка, мала Роза; люди казали, що то дочка Креольки, але Ля Монтальбон говорила все, що то еї дївчина.

— Що сталось пізнїйше з Мічелем?

— Якось рік опісля, як его представили за мужа „Ля Монтальбон" — щез, а за кілька лїт вийшла нова річ: украдено дитину. Ля Монтальбон визначила велику нагороду, але вже еї більше не бачила. Може три роки пізнїйше почав інтерес зле іти, аж вкінци і она щезла.

— Як ваші слова правдиві, то можуть бути дуже цїнні. Чи гадаєте, що ви пізнали би того Мічеля?

— Так на певно того не можу сказати, тим більше, що пригадую собі двох Мічелів і оба були Роберти.

— Чи ви певні того? — спитав Барнес.

— Досить. Оба були свояки. Другий був молодший і я не знав его лично. Він був також членом християньского товариства молодежи, а того я не любив. Однако пригадую собі, як говорили, що був залюблений в якійсь молодій Креольцї. Але я міг би вам вказати когось, що знає о всїм.

— А тим есть?

— Немолодий вже чоловік, пан Нейлї. Він знав дуже добре родину молодої Креольки і мусить щось знати також і про Мічеля. Здаєть ся, що й він був в сильках тої Монтальбон, котра щось знала о нїм і туманила его, як многих иньших. Тепер коли померла, може щось скаже.

— Добре, дайте менї его адресу, а постарайте ся дізнатись щось о тамтім другім, порядним Мічели, а головно, що з ним стало ся. Заплачу добре, але най Сефтон не зміркує, що вже для него не працюєте.

— О, нї! Тепер вже я ваш. Ви підозрівали Сефтона і так добре заграли, що витягнули з мене всьо, а тепер я вже ваш. До побаченя.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня. Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан. Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан. Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_6$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан. Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).